

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XII. Amantis animæ cum Christo crucifixo desponsatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Exp. prop. ep. ad Rom. c. 32. ut quoniam, quod ait S. Augustinus, *veteris hominis crucifixio significata est in cruce Domini: dum amorem nostrum, proprium cum Christo crucifigendum intelligimus, ad crucis exemplar respicientes, omne quod in nobis Divinæ Legi atque amoris repugnat, averfari, odisse, atque opprimere, condiscamus.* Quia videlicet (quæ summa est præsentis doctrinæ, à S. Bonaventura duobus verbis expressa) *nullus potest perfecte invenire DEUM, qui se perfecte non odit.* De quo plura dicentur parte sequenti, ubi de integra sui ipsius abnegatione.

P. 2. sim. c. 3.

Veruntamen placet rem istam verbis S. Hieronymi in eundem sensum bellissimè conspirantis, obsignare. Ita enim loquitur scribens in epistolam ad Galatas: *Si quis mortificationis membris, super terram & mundo mortuus, configuratus fuerit morti JESU Christi, crucifigitur cum JESU & trophæum mortificationis sue in ligno Dominice passionis affigit.* Ubi etiâ denique exclamat S. Bernardus: *Ultimam ego inveniar in his spolijs, quibus spoliata sunt contraria potestates, et ductus & ipse in possessionem Domini!* Optans videlicet nulla ex parte suus esse, neque proprium quicquam in suis affectibus retinere; sed quantum quantum est inter spolia crucis numerari, neque jam de se, sive de homine suo veteri, velut ex hoste captas manubias, ad crucis truncum affigi, sed unâ cum Christo semet ipsum crucifigendo, totus in trophæum divinæ gloriæ formari.

CAPUT XII.

Amantis Anima cum Christo crucifixo desponsatio.

§. I.

Amantem animam Christi Crucifixi Sponsam esse. Speci-

Speciale est hoc amoris exercitium, quo sensim confue-
scet anima Christum crucifixum, ut sponsum, ardentem
amare, (quod exinde consequi solet) & se per omnia con-
formare, ejusdem gloriari insignibus, eadem mensa, eodem
strato gaudere.

Christum esse sponsum animæ sanctæ, in comperto est;
eòq; nomine se ipsum libenter designat in scripturis sanctis;
sive apud S. Mattheum in decem Virginum parabola, sive *Matth. 25.*
in Cantico Canticorum & Apocalypsi. Idemq; jam olim *Apoc. 21.*
appromiserat per Prophetam: *Sponsabo te mihi in sempiternum. Os. 2.*
num: & sponsabo te mihi in justitia & iudicio, & in misericor-
dia & miserationibus.

Verum iste sponsus (si nescis) in hac quidem vita mor- *Exodi 4.*
tali, sponsus sanguinum & vir dolorum est: cujus dona *Isai. 53.*
sponsalitia, afflictiones & dolores sunt; vestis nuptialis,
sanguinis sui purpura; annuli loco, clavi, stillis cruoris ve-
luti gemmis insigniti; dapes, acetum, fel, opprobria; ge-
nialis locus, crux; pulvillus capitis, spinea corona. Ito
tibi habitu desponsandus, his conditionibus admittendus
est, si sponsæ Christi titulum & honores affectas.

Id adeo olim in B. Landrada, è regio apud Belgas san-
guine, juculento argumento monstratum est; cui utique
jam, abdicatis mundi illecebris, uni Christo adherere cu-
pienti, missum est crucis signum è cælo, tanquam *donum. Vit. c. 8. & 9.*
sponsalium, ut nominatim exprimitur in ejus vita: quò in-
telligeret, ad divinas nuptias aspiranti, non nisi in cruce
sponsum quærendum; ipsumq; nuptialem contractum, non
nisi sanguine scribi, & cruce signari oportere. *Neque enim, l. 2. Pedag.*
ut ait Clemens Alexandrinus, *citra sanguinem licet ad Ver-*
bum accedere.

Atque (ut alteri cuidam Christi sponsæ revelatum est *Gertr. l. 3.*
divinitus) *sicut annulus signum est desponsationis: sic adversus c. 2.*
tas tam corporalis quam spiritualis, verissimum signum est ele-

Etionis divina, & quasi desponsatio anima cum DEO: ut proinde afflictus quisq; verè ac fideliter possit dicere cum B. Agnetæ: *Annulo suo subarrhavit me Dominus meus JESUS Christus.* Quod etiam probè intelligens S. Mechtildis, cum in viso quodam acceptum à B. Virgine annulum sponso suo Christo obtulisset, non alium ab ipso optavit annulum sponsalium, quàm ut sibi in digito annulari sensum aliquem doloris imprimeret, quo identidem admonente, assiduè se viro dolorum desponsatam esse meminisset. Quamobrem etiam

Addit. ad vitam suam.

l. 1. c. 7.

cap. 20.

dulcis Salvator, dilectam sibi S. Tereciam arcanà quadam ratione desponsans, dexteram, fidei suæ pignus, non auro & hyacinthis ornatam (quales sponsi manus descriptas habes in Canticis) sed clavo instructam atque ornatam ei præbere visus est: quò videlicet intelligeret, se per hæc fœdera, non ad geniales delicias, sed ad Sponsi tui crucifixi dolores participandos vocari. Et ipsa quoq; DEI Mater, S. Birgittam aliquando instituens, quemadmodum ipsam, quæ jam Christi Sponsa haberi vellet, parari ornariq; oporteret, inter cætera id admonuit, ut passionis ac dolorum ejus considerationem, instar monilis pretiosi jugiter ferret in pectore.

Audiatur deniq; Henricus Harphius ex Ordine S. Francisci, mysticæ Theologiæ Doctor; qui in classe secundæ scholæ Sapientiæ, agens de veste nuptiali, quæ adhibenda sit ad eas nuptias, quibus Christus sibi sanctam Ecclesiam, ac proinde cujusq; nostrum animam, stabili fœdere sibi conciliat; non aliam eam esse putat, nisi voluntariam malorum patientiam, ex ipsius Christi Salvatoris amore & imitatione. Ita enim ait: *Spontanea quippe in panis patientia, cum intima adversus illos qui earum nobis auctores extiterint benevolentia, vestis est nuptialis, quâ Christus in cruce sanctam sibi Ecclesiam connubiali fœdere copulavit.*

Ex quibus apparet, opinor, quem demum cultum at-

que

que ornatum, quæ monilia, quas gemmas affectare debeat Christi sponsa: etsi id amplius intelligetur ex sequentibus.

§. 2.

Anima & Christi sponsalia in cruce peragi oportere.

Quæcumque igitur fidelis anima ad Sponsi hujus amabilissimi divinos thalamos & beatos anhelat amplexus, non debet hic dulces amoris illecebras, aut cœlestes etiam atque divinas delicias, sed solam crucem & crucis appendices cogitare, & non nisi in cruce dilectum suum exquirere; sciens se non alio magis cultu Sponso sanguinum placiturâ, quàm sijsdem cum illo vestibus, hoc est afflictionibus, doloribus, opprobrijs, plagis & sanguine circumamicta, ejus se conspectui offerat, atque ad latus ejus assistens, ipsius crucis complexum atque ascensum ambiat. Ut enim rectè noster Sanctius Canticum Canticorum exponens: *Si crux genialis lectus est, in quo Sponsus cubat, in ea cubet etiam oportet, qua sponsa Crucifixi sponsi videri vult.* Quem proinde locum sibi delegerat B. Angela, quam audimus in hunc modum loquentem: *Laudo te DEUM meum: in tua cruce habeo lectum meum factum. Et pro capitali vel plumario inveni paupertatem, & in alia parte lecti ad pausandum inveni dolorem cum despectione. In predicto enim lecto ipse fuit natus, conversatus, & mortuus. Et in isto lecto ego requievi & quiesco, est enim lectus meus, &c.* Sic illa dilecta, amans, uti par est, eodem cum sponso suo toro gaudere, neque ipso cultu ornativæ corporis, ei aliquatenus dissimilis apparere. Ut sanè non abs re etiam Sulmonensis Poeta quandam inducat heroida, quæ viro ad Trojæ mœnia (uti ipsa quidem existimabat) diurni belli laboribus exercito, & galeâ caput armisque reliquis membra gravato, neget sibi fas esse, comarum ornatum corporisve cultui studere, aut nisi in squalore & luctu ea belli tempora transigere.

Cant: 3.

Vit. cap: 26.

P p z

Quod

Quod multò maximè sibi faciendum intelligunt animæ sanctæ, cum Sponsum nudum in cruce pendentem, clavibus confixum, & acerbis dilaceratum aspiciunt; quando inter sese vel primo aspectu nimium dissident, hinc videlicet dolorum, inde sponsa deliciarum.

Veruntamen JESUM Sponsum ardentè amanti, eòque in crucis thalamo feliciter fruenti, ita præ amore sensim dulcescunt, & jucundè sapere incipiunt hæc omnia, ut crucis asperitatem & acerbis etiam cœlestibus delicijs præoptet; ejusdemque crucis ignominiam, summam gloriam, ac decus inestimabile repute. Quæ de re pulchrè S. Augustinus libro de sancta Virginitate: *Mens quæ Christo JESU feliciter nupsit, quæque ei in crucis thalamo lubens conjuncta est, nihil tam gloriosum existimat, quàm ut Crucifixi sui injurias secum ferat; videlicet, ut sponsi favores (quod adjunct) seu amoris pignora, quibus interim donari & ornari gaudeat; dum admittatur ad cœlestes thalamos, in individuo atque æterno amantissimi sponsi amplexu, puris & summis & ineffabilibus delitijs perfruitura. Unde alio in loco in psal: 122. idem sanctus Doctor: Donec veniat, inquit, ad amplexus illos spirituales, ubi securè perfruatur eo, quem dilexit, & cui suspiravit in ista diuturna peregrinatione; Sponsa est, & accipit arrham magnam, sanguinem sponsi, cui secunda suspirat.*

Istâ igitur se in exilio arrhâ solatur; placetque sibi in angustijs & tribulationibus pro Christo. Jamque eò minus crucem refugit, quò eam tractat familiarius, & perspicit intimius; ipso nimirum experimento sentiens, omnem illum crucis horrorem, quo primâ fronte deterret venientes ad se, in ipso duntaxat hæere externo cortice, intrinsecus autem in ea latere abscondita gaudia comperta amantibus, inexperta non diligentibus. Demum, ubi sub umbra illius quem desideraverat, sedit; tunc fructum ejus gutturi suo dulcem experta est. Dulce quippe reddit omne asperum. umbra

umbra dilecti: ut jam nihil sponsæ sit cruce dulcius; postquam illi sponsus nativum horrorem amaroremq; inolitum suo scilicet cruore diluit, sacris membris deterfit; atq; lignum illud patibulare, extremi olim opprobrij atque supremi cruciatûs administrum, in floridum ac geniale lectulum, in quo sponsa cum sponso, crucifixa cum crucifixo, arcanis modis delectetur, commutavit. Ita nimirum ex Augustini sententia: *omnia seva & immania, prorsus facilia ac propè nulla efficiuntur amor.* Et: *quæ dura sunt laborantibus, eisdem ipsi mireseunt amanti.* serm. 48. de temp.

Propter hæc denique ait S. Bonaventura, unicum esse talis sponsæ dolorem, si videat cor suum ad aliud, quàm ad Christum passum, inclinari: *Inebriat enim se (subdit) Christi cruore, & jam dedignatur perfrui aliâ re. Nam sanguis Christi ornat genas ejus, ut Christi formis sit pura Christi sponsa. Agnoscit enim, quod in apertione lateris ejus, copulata est in conjugium ejus: & ideo semper vult stare ad latus ejus. Palpat & tractat sponsum suum vulneratum, & totum vulneratur cor ejus. Applicat cor suum vulneribus sponsi, alligat & stringit indissolubili vinculo charitatis; & sic colligatur vulnerata sponsa cum vulnerato sponso, & vulnus vulnere copulatur. Emanat sponsi sanguis in vulnera sponsæ, & ipsa deficit dolore, amor liquefit, ibiq; requiescit.* Sic ille.

§. 3.

*Amantis anime ad Sponsum suum Crucifixum
suspiratio.*

His porrò quæ dixi tecum accuratè perpenfis, pro hujus exercitij velut clausula, ex religiosissimi Abbatis Bloisij *Spec. spir. c.* monito; ipsum Dominum **JESUM** excruciatum, vulneribusq; confectum, elige in charissimum sponsum anime tue, et magis amanter contemplare & amplectere. Nam ex ejus roseis vernantibusq; plagis, mellisui gratiarum rivi promanant. Atque
uti

uti studiosus id facias, en habes hic subjectam formulam, & tanquam suspirationem quandam, quâ anima tua possit amanter & otiosè dilectum suum cruci suffixum compellere.

Amabilis JESU, quando id votum tuum & amantissima dignatio est, ego te plagis confectum, oppletum opprobrijs, & sanguinis tui tanquam purpurâ trabeatum, eligo in sponsum, amatorem ac Dominum cordis mei. Nescio sanè, quibus te oculis alij in cruce pendentem aspiciant. Nam quibusdam lego, JESUM crucifixum esse scandalum, alijs autem stulticiam, & plures sunt inter sequaces tuos, qui esse amare te dicant, attamen te sine cruce complecti velint, in qua nihil nisi asperitatem, probrum, amaritudinem inveniant. Et mihi equidem idem quandoq; animi sensus, eadem oculorum fascinatio fuit; cum nempe sciperem ut parvula, & adhuc in amore tuo rudis essem. Ast, ubi detersis externorum phantasmatum nube, aperuisti mihi interiores oculos, & gustare te cœpi, atq; amore duce, crucis tuæ intimam penetrare, nusquam mihi dulcior, formosior, amabilior appares, quàm in illa deformitate atq; horrore crucis tuæ; quam tu tamen aspectu deformem ac torvam, contractu scabram atq; horridam, cultu probrosam atque infamem, nihilominus tibi desponsare, atq; arcto complexu adstringere, amore mei dignatus es. Ut proinde sit quod gestiens exclamem cum mystica illa amante: *Ecce tu pulcher es, dilecte mi, ecce tu pulcher es; lectulus noster floridus.* Quidni enim floridum appellem lectulum crucis? quem convestit flos campi, & lilium convallium; quem Jesus Nazareus, hoc est, floridus, insternit, & vernantibus plagis suis, roseoq; pingit sanguine; ut eum jam apiculæ Paradisi, sanctæ inquam animæ, certatim circumvolitent, ejusq; florum cœlesti succo, divinòq; nectare delicatè pascantur.

Atque eundem illum floridum crucis tuæ lectulum, nostrum non immeritò appellavi; quando ad eum me admittis

missi ut sponsam: qui tamen angustus videatur, verendum non est, ne alter ex eo decidat; quia ita charitate dilataratus est, ut ad illum omnes invites, & verò omnes venientes capiat.

Jam video pristinum errorem meum, & pueriles in via spiritus sensus meos agnosco: frustra te quærebam in lectulo meo, dilecte mi; non dico inter illecebras, atq; comoda humanæ vitæ, in quibus te minimè reperiri etiam tum factis noveram: sed neq; in requie spiritali, aut divinorum solatorum suavitate mihi requirendus fuisti, qui in cruce, potius, hoc est, in afflictione, derelictione, desolatione, quæri & inveniri debueras. Crux nimirum tibi lectulus est, in quo cubas in meridie, in quo suaviter erubescis in æstu diei, in summo fervore immensæ tuæ dilectionis. In hoc ego strato te libens amplexor, Sponse mi, & tecum unâ dolores tuos, cruciatus, opprobria, tædia, derelictiones cōplector. In hoc unâ tecum jacere volo, in hoc acquiescere, in hoc cibum, somnum, oblectationem capere, in hoc, quod ævi mihi est reliquum, tecum agere, donec aspiret dies æternus, & inclinentur umbræ istius nostræ mortalitatis. Ah! quando erit illa dies, quâ non jam doloribus oppressus, sed ineffabilibus redundans lætitijs, non jam cooperatus opprobrijs, sed luce vestitus & gloriâ, dextrâ tuâ me amplexans introduces in cœlestes thalamos, genialibus gaudijs, & perenni quodam atque beato divini oris tui osculo fruituram! istic enim, uti de tua confido misericordia, in sinu patris tui, inter puras liquidâsq; delicias consummabuntur nuptialia fœdera, quæ nunc in luctu ac doloribus inimus inter brachia crucis.

Veruntamen ea, tua propriè curatio est, mi JESU; cujus amabili providentiæ, hoc quodcunq; est desiderij mei relinquo. Interim dum adhuc hic peregrina per fidem ambulo, & non per speciem, esto mihi vir dolorum, & sponsus

fus sanguinum; ut tecum & in te dolores amem, & sanguine tuo genas meas ac vultum exornem. Deniq; hæc una mihi sit hoc in exilio sollicitudo, ut qualem te in hac cruce, conspicio, talem me tibi exhibere contendam; ut, quoad libebit, amoris meo crucifixo ac vulnerato conformis effecta, sponsæ nomine reperiar non indigna.

P. I. c. 15.

Habes insuper in Stimulo divini amoris, istius Doctoris Seraphici ardentis affectus, quibus acerbissimâ & ignominiosam Christi passionem ambit sibi dari in sponsam, indissolubili nuptiarum vinculo jungendam. Sese enim illam amare ante omnes terræ cœliq; delicias, hanc totis visceribus concupiscere, absq; hac nolle vivere; hanc deniq; esse unicum solatium & desiderium animæ suæ, & plura his paria, quæ facile erit in præsentem transferre tractatum. Ejusdem operæ & rei est, Christum crucifixum in sponsum optare, & passionem ejus in sponsam dilectam assumere: cum neque JESUS crucifixus sine passione sit, neque passio Christi absq; Christo esse possit. Et utraq; istâ figurâ loquendi id ipsum adumbratur, quod contendimus: cum videlicet, qui Christum ardentem amaverit, & intima quadam ratione ei conjungi & copulari voluerit, unâ cum illo crucis ejus dolores atq; ignominiam amanter complecti, & sibi tanquam despondere, debere.

CAPUT XIII.

*Cum corde JESU Crucifixi cor suum conjungere,
aut commutare.*

§. 1.

*Exercitatio proposita, autoritate & exemplis ad-
struitur.*

EA